

Författare: Kai Martin
Märklig Messias

Teater: ANONYM MESSIAS

Utmanande berättelse. David Sperling Bolander bjuder in till insikt och eftertanke med sin "Anonym Messias". Foto från PanJál scenstudios hemsida.

Nyss avlidna aldrig sinande kreatören och regissören Suzanne Osten sökte ständigt utmaningar. Som när hon satte upp Federico García Lorcás ”Publiken” på Göteborgs stadsteater och ville sudda ut gränsen mellan skådespelare och publik.

Jag tänker på det när jag bjuds upp och in till musikern, skådespelaren och regissören David Sperling Bolanders ”Anonym Messias”. När vi samlas – en publikskara på 20 personer – sitter vi i ring tillsammans med aktören, som ett AA-möte. En aning som snabbt infinner sig och som sedan bekräftas. Här ska publiken inte sitta och titta på utan delta.

”Anonym Messias” har sitt ursprung i den psykos som David Sperling Bolander drabbades av i samband med konstaterandet av en hjärntumör av en apelsins storlek. Under tre veckor för snart 14 år sedan sveptes han med i förvissningen om att han var Messias på uppdrag av Gud. Ensam skulle han förena världsreligionerna och skapa fred i världen.

Det blev förstås inte mycket sovit, då manin slog till. Men av resterna från denna känsloladdade period finns det kvar fragment, som dikter och minnen.

David Sperling Bolander sitter med i denna sammansatta ring av publik. Förklarar vad afton har att bjuda, vem han är och inleder så med en dans, som för en oinvidg andas suriashi, den långsamma koreograferade promenad/dans som ingår i uråldrig japansk tradition.

Han är klädd i en stor kostym med uppvikta ärmar och ben, som för att få plats med dels allt som ska sägas och dels allt som ska visas med rörelser. Så bjuder han inte till sång med diverse percussionsinstrument. Det anas improvisationen, men med kontroll.

Han fortsätter med att berätta om sin psykos, om sin sjukdom. Om hur han, när psykosen hade lagt sig, skulle opereras. Att tankarna, när narkosköterskan möter honom inför operationen, är att ska hon bli den sista han ser i livet. Det är förstås omtumlande.

Men vi bjuds också in till samtal. Han ställer frågor med handuppräkning som svar. Ett akrobatiskt nummer där han sveper in sig i tyger, som hänger från en balk i taket, vilka också tjänar som både en gunga, vilstol och en kokong samtidigt som han håller förre ärkebiskopen KG Hammars föredrag om Gud. Alltid i rörelse, men aldrig utan fokus eller skärpa. Som om ärkebiskopens ord också är hans.

Så nya frågor. ”Har du någonsin känt dig upplyst?” ”Har du någonsin haft ett uppdrag?”

Han pekar med hela handen med en ödmjuk gest. Låter delar av publiken svara och snabbt skissas olika erfarenheter upp; en högstadielärares uppdrag som lärare, en musikers uppdrag för sina barn, etc...

Den korta föreställningen är slut. Men ska fortsätta som samtal med sin stolsgranne. Men precis som med Suzanne Ostens ”Publiken” vill jag vara en betraktare, en åskådare och inte

en deltagare. Jag tackar för mig, glider ut ur salongen medan nästan samtliga väljer att sitta kvar och jag tänker ”har jag sett teater eller har jag varit delaktig i ett möte, på en föreläsning eller diskussionsklubb”. Samtidigt tycker jag det är lite synd. För David Sperling Bolanders ”Anonym Messias” kunde ha blivit en så mycket mer fullödig föreställning. Ett drama i koncentrat av de där tre veckorna och vidare mot operationen och tillfrisknandet. För nyfikenheten väcktes och det är en berättelse väl värd att höra.

”Anonym Messias”, PanJál scenstudio, Göteborg. Premiär 26 oktober 2024. Denna recension baserad på föreställningen 1 november.

Konceptidé: David Sperling Bolander.

Koreografi: Aloun Marchal.